

Taiwaallinen Joulu-ilo

ja

Joululahja Lapsille.

Kirjoitti ja kustansi

Pietori Kurwinen.

Siinta: 10 penniä.

kaupunginkirjasto

Tampereella,
1.569 *AKN*

Emil Hagelberg'in ja Kuntap. kirjapainossa 1892.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Taiwaallinen Joulu=ilo ja Joulu=lahja Lapsille.

Kalliit lapset! Te olette saaneet suuren joulu=lahjan ja joulu=ilon. Teillä on Jeesus joulu=lahjana ja joulu=ilona. Teidän taiwaallinen Isänne on lahjoittanut teille oman Poikansa, Jeesuksen, joululahjaksi ja joulu=iloksi. Jeesus on syntynyt teille omaksi, iloksi, autuudeksi ja kaikeksi kaikissa. Tästä Jeesuksessa te olette autuaat, Jumalan lapset ja taiwaan perilliset.

„Lapsi on meille syntynyt, Poika on meille annettu“. Ja „hänen edessänsä iloitaan, niinkuin saaliin jaossa iloitaan“. (Jes. 9: 1—6). Tästä mekin kaikki nyt saamme iloita, kun olemme autuaat hänessä. Tästä on nyt

Ilo taiwaassa ja maassa.

Kohta, kun Jeesus oli syntynyt, kokoontuivat kaikki enkelien taiwaalliset sotajoukot Betlehemin ylitse, loistaen taiwaan kirkkandella ja täyttäen taiwaat ja maat riemuhuudolla, ilolla ja autuudella. He pakahtuivat ilosta ylistämään ja juustamaan meille tätä autuuttamme Jeesuksessa: „Kunnia olkoon Jumalan korkeudessa ja maassa rauha!“ „Katso minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tulewa kaikelle kansalle. Teille on tänä päivänä syntynyt Wapahtaja,“ Autuaaksitekijä ja täydellinen autuus kaikille luoduille. Tämä Jeesus on nyt kaikkein

Lastenkin joulu-ilo ja autuus.

Jeesus, Jumalan Poika tuli pieneksi lapseksi, ollaksensa lastenkin ilona ja autuutena ja tehdäksensä pienimmätkin meistä autuaiksi, Jumalan lapsiksi ja taiwaan perillisiksi. Ja hän on mei-

dät kaikki, pikkulapsjetkin autuaiksi tehnyt. Hän on myös meidät kaikki jo pienokaisina lasteessa ottanut omihsensa, synnyttänyt Jumalan lapsiksi ja antanut itsensä meille kaikille omaiksi, meille kaikille autuudeksi. Ja nyt me olemme autuaat hänessä. Hän on myös sanonut: „Sallikaat lasten tulla minun tyköni, älkäätkä kieltäkö heitä; sillä senkaltaisten on Jumalan valtakunta“. „Laupentensa kautta hän meidät autuaiksi teki, uuden syntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta“. „Joka meitä rakasti, ja on meidät werellänsä synneistämme pesnyt ja teki meidät kuninkaiksi ja papeiksi Jumalan ja Isänsä edessä“. (Mark. 10: 13; Tiit. 3: 5—7; 1lm. 1: 5, 6). Oi, kalliit lapset, joulu-iloamme ja autuuttamme! Kiitos, ylistys iankaikkisesti! Me olemme autuaat Jeesuksessa. Antakaamme siis kokonaan itsemme hänelle! Tunnustakaamme kaikki syntimme hänelle! Turwautukaamme häneen ja hänen pyhään jowintowereensä! Ottakaamme häneeltä vastaan synteinanteeksi=antamus, armo ja autuus, ja luopukaamme kaikesta synnistä ja turhuudesta, kaikesta maailman turhista iloista ja kemuista! Raketaamme Jeesus sydämeemme ja antakaamme koko sydämeemme hänelle! Sillä ilman häntä olemme me ijäti hukassa. Ajateltaapas ijäistä piinaa, itkua jo parlua iankaikkisessa tu-

lessa, jolle ei tule koskaan loppua. Mutta sitä vastaan muistakaa myös tairaana iäistä iloa Jeesuksessa, joka ei koskaan lopu eikä lakkaa. Ja se ilo ja autuus on nyt meidän joululahjamme, joulu-ilomme ja autuutemme Jeesuksessa. Emmekö ole rikkaat, onnelliset ja autuaat hänessä. Olemme totisesti; vaikka itsemme olemme köyhät, viheliäiset ja raadolliset. Tämä meidän yhteinen ilomme ja autuutemme oli jo Betlehemin

Paimenten ilo ja autuus.

Kun Betlehemin paimenet olivat kuulleet ilosanoman ja enkelein ilon, ylistyksen ja riemu-
laulun tästä meidän yhteisestä autuudestamme, riensivät he kaupunkiin, katsomaan tätä autuutta ja iloa, sanoen: „Käykäämme Betlehemiin ja katsokaamme, mitä tapahtunut on, jonka Herra meille ilmoitti“. Ja kun he saivat nähdä Jeesuksen seimessä, riemastuivat he sangen suurella ilolla ja julistivat kaikille tuon enkelien ilosano-

man. Suurella ilolla palasivat he sitten sieltä takaisin, „ylistäin ja kunnioittain Jumalata kaisista, mitä he nähneet ja kuulleet olivat;“ sillä he tiesivät nyt olevansa sunatut, armoitetut ja autuaat Jeesuksessa. Tämä lasten ja vanhempain ilo ja autuus oli myös

Vanhan Simeonin ilo ja autuus.

Vanha Simeon oli kauvan odottanut Jeesusta, Vapahtajata. Eräänä päivänä tuotiin lapsi, Jeesus, temppeleihin, taivaallisen Isän eteen. Sinne johdatti Herran Henki Simeoninkin askeleet ja ilmoitti hänelle Jeesuksessa autuutemme. Sentähden, kun hän sai nähdä Jeesuksen ja otti hänen syliinsä, palautui hän ilosta huutamaan: „Minun silmäni ovat nähneet sinun autuutes, jonka sinä valmistit kaikille kansoille, waltakunnaksi walistamaan pakanoita ja sinun kansas, Israelin kunniaksi“. „Nyt minä mielelläni kuolen“. „Nyt sinä, Herra, laelet palvelijasi rauhaan menemään sanas jälkeen“. Nyt minä olen autuas,

enkä kaipaa mitään muuta maassa enkä taivaassa. Tämä meidän yhteinen ilomme ja autuutemme on

Vakanainkin ilo ja autuus.

Itämaan tietäjille ilmoitettiin tämä ilo ja autuus tähden kautta, jota he seurasivat Jerusalemiin ja Betlehemiin. Kun tietäjät näkivät tähden seisahdavan sen paikan päälle, jossa lapsi Jeesus oli, ihastuivat he sangen suurella ilolla, menivät huoneesen ja löysivät lapsen äitinsä Marian kanssa, maahan lankeesivat ja rukkoivat häntä, ja avasivat tavaransa ja lahjoittivat hänelle kultaa, pyhää savua ja mirhamia, sekä koko sydämensä ja itsensä omaksi; sillä he tiesivät olevansa autuaat hänessä.

Tätä iloamme ja autuuttamme estääksensä ja hävittäääksensä on vihollinen muodottanut paljon

Viatononta werto.

Hävittäääksensä ja hukuttaaksensa Jeesuslasta ja autuuttamme hänessä, lähetti Herodes mur-

haamaan kaikki poikalapset Betlehemissä ja sen äärisissä, jotka kaksi vuotiset tahikka nuoremmat olivat. Silloin oli suuri parku, itku ja iso waikutus noilla ledoilla, joille taitvaasta oli laskeutunut meidän wapautemme ja autuutemme Jeesuksessa. Mutta perkele pettyi kowasti. Jeesus oli jo silloin Egyptissä tahikka tiellä sinne pakene-
massa. Wiimein sai wihollinen ristille Wapah-
pahtajamme; mutta siinä sielujen surmaaja ja kadottaja sai oman surmansa ja tuomionsa. (Joh. 12: 31, 32; Kol. 2: 13—15). Siinä me wasta pääsimme oikein wapailsi ja autuaitsi. (Gal. 3: 13; 5: 1; 2 Tim. 1: 9, 10). Tästä voitosta, wapaudesta, ilosta ja autuudesta ovat miljoonat marttyyrit iloinneet ja riemuintneet. Tässä voitossa, wapaudessa ja autuudessa ovat he astuneet tulirowioillekin ja weisanneet riemulla kiitoswirsiä liekkien keskellä. Tämä voitto ja wapaus, ilo ja autuus oli myös

Marttyyri Stefanon ilo ja autuus.

Tämä ewankeliumin jaarnaaja oli erittäinkin iloinen, onnellinen, riemullinen, woimallinen, wapa ja autuas tässä yhteisessä autuudessaamme, minkä hän oli käsittänyt Jeesuksessa. Siitä hän iloitti, sitä julisti ja ylisti joka ikiselle, alhaisille

sekä ylhäisille. Mutta siihen sielun vihollinen suuttuikin kauheasti. Hän jai joukkonsa kiwittämään Stefanoo. Mutta Stefanus katsoi tairwaasen ja näki Jumalan kunnian ja Jesuksen seisowan Jumalan oikealla kädellä. Ja hän näki tairwaan itsellensä avoinna ja walmiina vastaan ottamaan häntä. Silloin hän huusi suurella illella: „Katso, minä näen tairwaat avoinna ja Ihmisen Pojan seisowan Jumalan oikealla kädellä“. Niin he huusivat suurella äänellä ja tutkivat korwiansa ja tarkastivat kaikki yksimielisesti hänen päällensä, weivät hänen ulos ja kiwittivät hänen. Mutta Stefanus pani polwilleen ja rukoili: „Herra älä lue heille tätä syntiä! Herra Jeesus, ota minun henkeni!“ Nämä sanottuansa hän nukkui kalliin Wapahantajansa armosyliin ja ijanlakkiseen iloon hänen tykönänsä tairwaassa. Tähän iloon, wapauteen ja autuuteen riehuvat ja pääsivät muiden muassa myös eräs uskowainen

Niti ja hänen seitsemän poikaansa.

(Kuolivat marttyyreinä Roomissa w. 120 j. Kr.)

Roomissa tapettiin, poltettiin, pedoilla rewitettiin ynnä muutoin teurastettiin tuhansia Jesuksen todistajaita. Niiden joukossa oli myös eräs korkearvoinen maaherran leski, rouwa **Symforosa**, joka sydämestänsä rakasti Jesusta ja iloitsi autuudestaan hänessä. Hänellä oli seitsemän poikaa, joiden sydämet myöskin oli Jesus walloittanut. Heikin kaikki olivat päässeet uskomaan itseänsä autuaiksi Jesuksessa. Sentähden olivat he antaneet itsensä kokonaan hänelle. Häntä tahtoivat he seurata ja palwella. Yhdessä äitinsä kanssa he iloitsivat Wapahtajassa, yhdessä he rukoilivat ja yhdessä kiittivät häntä. Yhdessä uhrasivat he myös itsensä hänen nimensä ja tunnustuksensa tähden.

Heidän uskowainen isänsä, **Getulius**, ja setänsä, **Amantius** olivat jo saaneet marttyyrikuunun autuaallisen toivonsa ja pelkäämättömän tunnustuksensa tähden. Rauheasti oli heitä raadeltu ja viimein teurastettu. Mutta huolimatta siitä, tunnustivat pojat rakkaan äitinsä kera kallista Wapahtajaansa autuudekseen, lakkaamatta awuksihuuntain ja ylistäin, rukoillen ja kiittäin häntä. Mutta iätä eivät woineet epäjumalain

papit kärkeä. He riensivät keisari Hadrianon luo, joka ikään oli epäjumalille uhraamalla pyhittänyt komeasti raketun hovinsa asuttavaksi, ja sanoivat hänelle: „Tuo leski, Symforosa, seitsemän poikansa kera kauheasti joka päivä piinaa meitä, kun hän huutaa ja rukoilee Jumalaansa. Jos tahdot hänen, poikiensa, uhrata, niin jumalat tekewät kaikkea, mitä halajat“.

Silloin kutsui keisari luoksensa lesken poikiensa ja neuvoi häntä hywällä jumalille uhraamaan. Mutta leski vastasi: „Mieheni, Getulius, ja hänen weljensä, Amantius ollesjansa maaherroina, kärkevät paljon kidutuksia Kristuksen nimen tähden ja, hywinä Kristuksen sotilaina, woittivat tuolemallaan sinun epäjumalasi“.

Näistä sanoista keisari kauheasti suuttui ja sanoi: „Sinä joko uhraat, poikinesi, kaikkivaltaille jumalille, tahikka minä annan uhrata sinut itsesi, poikinesi!“ Mutta Symforosa vastasi pelkäämättä: „Sinun jumalasi eivät woi ottaa minua uhrifjensa; minä tulen Kristuksen nimen tähden uhratuksi“. Siihen kiljasi keisari: „Walitse yksi kahdesta! Uhraa jumalille, tahi tuolet pahan tuoleman“. Symforosa vastasi: „Älä luule, että pelko woipi sammuttaa sydämellisen halajamiseni, päästä ijäiseen lepoon puolisoni, Getulion, kanssa, jonka sinä olet tappanut“.

Silloin antoi keisari wiedä tuon wakaan äitin Herkuleen temppeliin, siellä korwayunsteilla pikkattawaksi ja rääkättäväksi. Sitten antoi hän ripustaa hänet hiuksista riippumaan. Kun hän ei sittenkään saanut häntä epäjumalille uhraamaan, käski hän sitoa ison kiwen hänen kaulaansa ja syöstä hänet Tiberijokeen. Hänen korkearwoinen weljensä otti hänen ruumiinsa sieltä ja hautasi sen.

Toisena päivänä waati keisari etehensä hänen seitsemän poikaansa. Mutta ei millään uhkauksella saanut hän heitä Herraan ja Mestariansa kieltämään. Silloin käski hän Herkuleen temppelin ympäri seitsemän paalua pystyttämään ja nuo seitsemän weljestä niihin naulittamaan ja sitten tappamaan. Ensimmäiseltä, Crescens nimiseltä, läwistettiin keihäillä kaula. Julianolta ja Nemesiolta läwistettiin rinta, Primitiwolta watsa, Justinolta selkä; Stracteolta syöstiin keihäs kylestä siisään, ja Eugenius sahattiin halki päästä kanta-päähän asti. Päiwällä temppeliin tullessansa käski keisari syöstä ruumiit sywään kuoppaan. Epäjumalain papit panivat sille paikalle nimelji: „Ad septem biatanatos“, s. o., seitsemälle wallan kautta kuolleelle (wallion tappamalle). Näin muuttivat nämä sielut ijäiseen iloon, kalliin Wahattajansa luo tairwaasen. Kallis sielu! Oletko sinä walmis heitä seuraamaan?

Sintulapsen lähtö taiwaasen.

Itä-Intiassa oli eräs pakana-isä ynnä hänen pikkutyttönsä tullut Jesusta tuntemaan ilokseen ja autuudekseen. He olivat usein yhdessä iloinneet, rukoilleet, kiittäneet, ylistäneet ja laulleet autuudestaan Jesuksessa. Mutta isä oli vähitän luopunut uskosta, ja sitä surewa, pieni tyttönen sairastui ja oli jo hywin heikkona kuolemaisillansa, odottain joka hetki Herran tuloa; jota isä murehti. Eräänä päivänä oli murheellinen isä lapsensa wierellä, ja tämä pikku enkeli lausui hänelle: „Isä, wie minua ulos nurmelle; minä tahtoisin vielä Herran katsella kedon ihanuutta ja kuulla lintujen laulua ja puron lirinää“. Kohta kanto isä hänen hellin käsin kedolle ja istui hänen wierellensä. Wähän aikaa katseltuansa luonnon ihanuutta sekä kuunneltuansa lintujen wiserystä ja weden lorinaa, lausui tyttö: „Rukoile isä!“ Isän sydän särkyi, kuullessansa tätä rakasta lapsen pyhütöä. Hänen omatuntonsa soimasi häntä siitä, että hän oli hyljännyt rukouksen, hyljännyt kiitoksen, hyljännyt Herran sanan, hyljännyt Jesuksen, hyljännyt armon, hyljännyt taiwaan ja hyljännyt kaikki tyyni. Hän katsoi alaspäin ja wedet alkoivat kiehua hänen silmistänsä. Muisto entisistä, autuaista hetkistä heräsi hänen mieleensä

ja pelko sydämessä sano: „Ei, minä en enään voi rukoilla“. Mutta lapsi loi suloiset silmänsä isän silmiin, pani pikku kätensä isän käteen ja lausui toistamiseen: „Rukoile isä! Minä menen nyt kohta Jesuksen luo. Mutta sitä ennen tahdoisin nähdä ja kuulla, että isäni rukoilee, että voisin wiedä terveisiä täältä Jesukselle, että minun rakas isäni rukoilee“.

Nämä sanat musersivät koko isän olennon, ja hänen täytyi waipua kaswoillensa lapsensa wiereen maahan ja huutaa armoa armon Isältä ja Wapahtajalta taivaasta, jotta enkelit taivaassa iloitsisivat tästä syntisestä, joka sydämeästään kääntyi Herran puoleen. Hänestä tuli uusi ihminen, ja tuo särjetyh sydämen surkea walitus muuttui lapselliseksi iloksi, armon huutamiseksi ja omistamiseksi, outuaalliseksi rukoilemiseksi ja kiitokseksi. Hänen pieni ilo=enkelinsä ei enään ollut kauan hänen luonansa. Enkelit taivaasta tulivat ja weivät hänen sielunsa Jesuksen syliin. Ilokynnelin taisi hän nyt jättää tänne hellästi rakkaan isänsä, wieden Wapahtajalle taivaasen terveisiä: „Isäni rukoilee“.

Pikku Piisun jouluaatto.

Pikku Piisu oli ollut hyvin tottelematon koko aamupäivän. Ensin oli hän warsin epä-

kohteliaasti vastannut vanhalle Maijalle, joka oli häntä hoitanut aivan pienestä asti. Sitten hän päivällispöydässä oli juonitellut eikä tahtonut syödä toista eikä toista ruokalajia, ja vihdoin oli hän temmannut pikku weikolta wäkiwallalla leikkikalun ja saattanut hänet itkemään. Nyt oli Riisun hyvä äiti hyvin pahalla mielellä ja käski hänet kohta pyytämään Maijalta ja weikolta anteeksi ja sen jälkeen menemään omaan kamariinsa ja istumaan siellä kunnes tulisi paremmalle tuulelle. „Otatko sinä sillä tavalla vastaan raskasta Jesus-lasta?“ oli äiti kysynyt ja hänen lempeästi nuhtelewa katseensa oli tehnyt Riisun sydämeen pistoksen, joskin hän ei ollut huoliwinaan siitä.

Nyt makasi hän pienessä siwässä kamariinsa, pää täynnä pahoja ajatuksia. „Kaikki ihmiset ovat pahat minua kohtaan“, ajatteli hän. „Minä en huoli Joulusta, en joululahjoista enkä joulukuudesta ollenkaan. Kaikilla muilla on hausempi kuin minulla — toiwon, että olisin kauan täältä!“

„Baha lapsi, toiwosi on täyttyvä,“ wastasi uhkaawa ääni, ja kun Riisu pelästyneenä katseli ympärilleen, seisoi pieni, pitkäpartainen ukko laajassa turkissa ja punaisessa lakissa hänen edessään. Silmänräpäyksessä käärittiin Riisu turkkiin, ja hän

tunsi, että he lensivät pois halki ilmojen. Bihdoin pyyhähtivät he; ukko laski Riisun alas — ja oli itse kadonnut!

Missä Riisu nyt oli?

Hän seisoi yksinään kurjassa kodissa. Siellä oli pimeä ja Riisu paleli, niin että hampaat kalisivat. Pöydällä, jonka luokse hän oli kömpinyt, löysi Riisu tulitikkuja, joiden avulla hän sytytti pöydällä löytyvän kynttiläpalasen.

Mitä Riisu nyt näki? Hän näki itsensä, köyhän, repaleisen, palelewan ja nälkäisen lapsen, jolla ei ollut mitään, millä nälkäänsä sammuttaisi, kuin kova leipäpalanen, joka oli pöydällä. Riisu katseli ulos jäätyneestä akkunasta. Suuressa rakennuksessa vastapäätä näki hän loistawan joulukuusen ja iloisten lasten leikkiwän sen ympärillä. Silloin muisti Riisu onnellista kotiaan, ja hän näki jotain enemmän, — hän näki oman syntisen, kiittämättömän sydämensä, nöyrtyi Jumalan edessä ja itki katumuksen katkeria mutta terveellisiä tyyneleitä — —.

„No, Riisu, nouse jo ylös! Elä enään itke; pian sytytetään joulukuusi, ja siiksi puen päällesi nuden pukusi,“ kuului Maijan ystävällinen ääni.

Riisu katsoi hämmästyneenä ympärilleen. Uivan oikein. Tuossa seisoi wanha Maija ihka eläwänä — tässä makasi Riisu itse pienellä wuo-

teellaan omassa hausassa huoneessaan — —
 niin — Liisu oli waan uneksinut!

Silloin ymmärsi Liisu, että Jumala oli lähettänyt unen, ainoastaan osoittaakseen hänelle, miten kiittämätön ja nurisewa Liisu itse oli ollut. Nyt teki Liisu todellisuudessa, mitä hän äskettäin oli unessa tehnyt. Hän pyysi nöyrästä ja totisesta sydäimestä Jumalalta, äidiltään, pikku weikoltaan ja wanhalta Maijalta anteeksi, ja rukoili Häneltä, joka kuulee nöyrän rukouksen, apua, tullaakseen hyväksi ja tottelemaisiksi lapsiksi; ja autuaallisin joulu-ilo täytti hänen sydämensä. Ja tuolla ylhäällä korkeudessa kaitui enkelein kuori ilosta ja kiitoksesta Jeesuslapselle; sillä „Taiwaassa pitää ilo oleman jokaisesta syntisestä joka parannuksen tekee“.

„Aue.“

29/4 - 39. W. men 3: -

Tilattawana tulewaksi wuodelksi 1893 on hengellinen lehti lapsille,

„Kotimainen Lähetys“

jota toimittawat allekirjoittaneen apuna myös muutamat lapsirakkaat naishenkilöt. Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa kahdeksan sivuisena. Hinta koko wuodelta on waan 1 mk.

 Lehteä seuraa joka vuosikerralle lahjaksi 1:nen jarja toimittamaamme ihoa Marttyykirjaa, jossa esitellään useampia jatoja, kiituttawia, laweampiaakin marttyyrien elämäkertoja. Waastaawa toimittaja B. Kurwinen.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto